pag. 250

6 Kui mõni päev mööda oli läinud, — orvad meed ornad ametiõed tulnukku olevad, võõrsilt päält minnä, läksid ka terve mõtsli peraft tagasi tulli. Õgavike sarnil läks noor naine tälle lahkesse vasta, kelle ka tuima meelega, kurja pilguga, päält jalani silmas, nina nimete kenda pärast, ütles salakombreke ruti, ehn nood ei ole veel seeni ajani Kännü ei ole. Tarka hillokeiste, kogoni mõlembide kuulmada, käre ka nooride kõsar, nein, nõil sala-motti tekken, et tahele panda, mis kuri kõsare meel ette võib, läks ja edimäelsk silmapilgusk koori, teda nätken, olli võõras tundmine tema õõnsen moad löödud: kiire, oma palgo ormatelu kõsare eest.

Rõõvel sei oma nooriske, kui tappa ohvri salakombreke, kon reest kombest sarnast neretõdu olli, mis pia weereni, ära kühbünüt veed täis sair. Ka olli päl üks üles päetu pääg, kohe sala tekken käija nein kenda wajale tõmmas.

Tigeda, põrgulise naeratusega tõmmas mõtsfust ilusa naise kui roga woonakese, tõrdu weere päält üles, nina sei talle terava pika „naawäidsega" õkva õõmeke, nellest weri rõlinaga völlä purgas, mida tiele rõõvel tõrdoke ära joofkma jahtide. Seräft, kui elowain lahkunu olli, — läks ta oma ohvri förneft tema kelli kuldformuse ka ära, nina üks neist wiirde pörmendak pite pääga ola, förneft tõmmates. Rõõvel ei tahtu maha kurnarda, ta keit käega ja ütel ehi kendale: „Las minnä, küll ema ära löid, kui torre nakad pühkmä!" Seraft tõugas ta tapetu naise seka tõrdu nõrvale maha, mille kottel wistise sala wee olli, läks teda maid katte õmmatu ohvri reeme sekä, fuure rõlinaga alumiste elotuiste ära, nina ka rõõvel läks rahulikku meelega kambreft välli, uft kenda takan kimni pöörden.

Nüüd veel juler õmmetise nägija nein omma tafalt, jõand toidajad walla, fügawa, raske puhkamisega arvlada.

Ei läänt palju aiga mööda, tulli wanamoor läwest fiske, kuni päew, et kombret korristada. Wimaft jõudu ja julgust kõuda wõtten roomar nein põnge alt välli, fatte wanamoori otte fõlvile maha, nina pallal gumala veeli, nii hää olla, teda

pag. 251.

fiift majaft ja mõtlaft välläi faale ja juhatada. Wanamoor, nelle jüa nüüd kõwine näär olewad — fai ommetegi ilma fünta tütarlaft hallaft palwaft wõndetus, nina ta tegi wiimate nii wõrd hää, et ta ilusa nein majaft ja mõtlaft välla faat, nii et ta päält kodu ommi ranembide manu mõtsfe minnä.

Omale pojale ütel ta nüfüniste päält: „Kor nein om?" „Ke om mõtsa jalutama lännü, ja wistift fünnä õrä esimn!" Mõrfuft uftfe oma ema jüttu, nina nakat fuure hoolega teonad neist taken otma. Terve kolm päiva olli mehekefel ametist nälgaft kadonud tütarlaft üles otsida. Ent orjanda wainu. Tütarlats olli ja kõlon ommi ormfide ranembide man, kon ta jälgeste ja ilma meelmada, käin wõfe üles könelk, nuir teine armar kõsar furmatu, nina teine fõa koawatu. Wanembide fõimeft käwe ka rahumõõn läbi, nina uhke widda kaupmehe põa olli taformift mõtli tüür, nuir kõige enembide ja kõmfambald oma ormfa katfe paka red, võõwlile nätte matfa. Kui naa felle nõu päät olliwa — ilma rõõvel ehi fiima, wana kerti tähendufele tõendfes: „Kui fatt könelkar, eja ta fis kawuen ei ole." Sõbraliku ja leima-lega teret ta ommi naife ranembit ja ka naife kõsard imetellu: „Tahandufe ja murre käiwa üks paari kaupa doon, ka fiis peraft olli mull fuur mure, felt et ta elawäle, terve ihoga ära natte, kuna tiine õdikfelt roolma pidi." Sa pitufft piisak ja lafalt, nuir ta ormar naine äidiste fuust wallu ommi fiifkommen tundma, ja pia felle nätte ka roolma. Wanemba kuuliwa kahitfeden kurwa kuda päält, nüga naa ei tijaatki, mis fündima olli. Ka fõfar ei näüta hennaft mitagi teadwat muud, kui et ta mõtsa ära esimn, nina weel mitme päiva perra päält nõlla faamy, kaft ta nüfüniste perra, kodo tulma. Affi illus. Rõõvel olli võõrmus, et kiisti teda, ja tema ametit weel õgjaks er tunne, ja ta naar ära-weeri mööda kaupmehega ka Tõifa kütse peräft kaupa tegema. Teda naifes wõtta, millaft tiine ka lahkete ofa wõtt, nina fuure igatfufega liima polifsid fiima ood,